

АРТЪР КЛАРК ТАЙНАТА

Превод от английски: Венелин Мечков, 1998

chitanka.info

Хенри Купър прекара на Луната близо две седмици, преди да разбере, че нещо не е наред. Първоначално изпитваше само някакви смътни съмнения, от тези, на които един опитен репортер по въпросите на науката не бива да обръща особено внимание. Най-сетне, бе се оказал тук по настояване на самата Космическа агенция към ООН. Тя много държеше на връзките с обществеността, особено по времето, когато предстоеше да се гласува бюджета ѝ. Пренаселеният свят искаше да се заделят повече средства за пътища, училища и морски ферми и се оплакваше, че за космоса се хвърлят на вятъра милиони долари.

И така, бе за втори път на Луната, откъдето предаваше по две хиляди думи на ден. Макар и първоначалният интерес към нея да бе отслабнал, тя продължаваше да представлява свят с размерите на Африка, старателно картографиран, но все още почти напълно неизследван, криещ тайни и загадки. Само на хвърлей разстояние от херметизираните куполи, лабораториите и космодрумите се простираше един пуст свят, който щеше да отправя предизвикателства към хората още цели столетия.

Естествено, някои части на Луната вече бяха познати много добре. Та кой не бе виждал незарастващата рана върху морето Имбриум, блестящата метална колона и възпоменателната плоча, върху която, на трите официални езика на Земята, бе написано „На това място, в 20:01 часа универсално време, на 13 септември 1959 година, първият предмет, сътворен от човешки ръце, достигна друг свят“?

Купър бе посещавал гроба на Луник II, както и по-известните гробове на хората, които го бяха последвали. Тези неща обаче вече принадлежаха на миналото. Възприемаха се като нещо подобно на Колумб или на братя Райт, като нещо отдавна потънало в историята. Това, което понастоящем го интересуваше, бе бъдещето.

Когато кацна в космодрума в Архимед, главният администратор изрази радост от пристигането му и изказа готовност лично да го разведе. Уреди му транспорта, настаняването и придружаването. Можеше да ходи където си иска и да задава каквито въпроси желае. КАООН му имаше доверие, тъй като неговите репортажи винаги се бяха отличавали с точност и добронамереност. При все това, командировката му някак си не преминаваше както трябва. Не знаеше защо, обаче бе решил да разбере.

Присегна се към телефона.

— Централа? Моля да ме свържете с полицейската служба. Искам да разговарям с главния инспектор.

По всяка вероятност Чандра Кумарасвами притежаваше униформа, но Купър никога не го бе виждал в нея. Среccнаха се, както се бяха договорили, при входа на малкия парк, представляващ най-големият източник на гордост и радост на град Платон. По това време на изкуственото двадесет и четири часово „денонощие“, паркът бе почти напълно опустял и двамата можеха да разговарят без опасението, че някой ще ги прекъсне.

Докато се разхождаха по тесните, посипани с чакъл пътеки, поговориха за доброто старо време, за общите си приятели от училище и за развитието на междупланетната политика напоследък. Едва когато достигнаха средната част на парка, разположена непосредствено под центъра на огромния купол, боядисан в синьо, Купър започна да говори по същество.

— Слушай, Чандра, ти си в течение на всичко, което става на Луната. Знаеш, че съм дошъл тук, за да напиша поредица от репортажи по поръчка на КАООН. Надявам се после на тяхна основа да съставя книга. Защо би трябвало хората да крият разни неща от мен?

Чандра не бе от най-динамичните събеседници. Никога не бързаше, когато трябваше да отговаря на въпроси. Думите му се процеждаха твърде бавно през ръчно издяланата му баварска лула.

— Кои хора? — попита най-сетне той.

— Наистина ли не знаеш? — вдигна вежди Хенри.

Главният инспектор поклати глава.

— Нямам си и представа — отговори и Купър разбра, че казва истината. Чандра можеше и да я премълчи, но никога не лъжеше.

— Страхувах се, че ще получа именно такъв отговор. Е, щом и ти не знаеш нищо, ще споделя с теб подозренията си. Има нещо, което ме плаши. Службата за медицински изследвания гледа да не ме допуска много-много до себе си.

— Хм — отвърна Чандра, извади лулата от устата си и замислено я погледна.

— Само това ли можеш да ми кажеш?

— Ами, ти всъщност не ми даде кой знае каква информация. Не забравяй, че съм просто ченге. Не притежавам твоето журналистическо въображение.

— Мога да ти кажа само, че на колкото по-високо равнище провеждам срещите си в медицинската служба, толкова по-хладно се отнасят към мен. При последното ми идване тук всички се държаха дружески и ми разказаха някои много интересни неща. Сега обаче не мога даже и да се срещна с директора. Винаги е или много зает, или на обратната страна на Луната. Впрочем, що за човек е той?

— Доктор Хестингс ли? Доста труден характер. Много е способен, но не е лесно да се работи с него.

— Какво според теб би могъл да крие?

— Доколкото те познавам, навярно вече самият ти разполагаш с няколко интересни теории.

— Уф, помислих си за наркотици, за злоупотреби, за политически интриги и за какво ли не. Всичко това обаче в наше време няма смисъл. Точно заради това съм разтревожен.

Веждите на Чандра се присвиха въпросително.

— Помислих си и за междупланетна епидемия — призна Купър.

— Мисля, че подобно нещо е невъзможно.

— Знам. И аз съм писал статии по този въпрос и съм доказвал, че биохимията на другопланетните същества е толкова различна от нашата, че не могат да си взаимодействуват, и че на нашите микроби и вируси са им били необходими милиони години, за да се приспособят към телата ни. Никога обаче не съм преставал да изпитвам известни съмнения в това. Я си представи, например, че един кораб се е завърнал, да кажем, от Марс, и че е докарал оттам нещо наистина страшно. Нещо, с което докторите ни не могат да се справят.

Последва продължително мълчание. Наруши го Чандра.

— Ето какво — рече, — ще започна разследване. И на мен тази работа не ми е приятна и ще ти кажа нещо, което по всяка вероятност не ти е известно. През миналия месец трима души от медицинската служба станаха жертва на нервни кризи. А това е много, много необичайно.

Погледна първо часовника си, а после изкуственото небе, което изглеждаше много отдалечено, но всъщност бе разположено само на двеста стъпки над главите им.

Обади се след две седмици, в средата на нощта. На истинската лунна нощ. По времето на град Платон, това се случи в неделя сутринта.

— Хенри, ти ли си? Обажда се Чандра. Може ли след половин час да се срещнем при петия въздушен шлюз? Да, да, ще бъда там.

Работата е ясна, реши Купър. Мястото на срещата означаваше, че ще излязат извън купола. Очевидно Чандра бе открил нещо.

Когато всъдеходът се отдалечаваше от града по пътя, грубо прокаран през праха и скалите, се въздържаха от сериозен разговор поради присъствието на полицейския шофьор. Всъдеходът се отклони от основния път и продължи по една едва забележима пътека. Десет минути по-късно пред погледа на Хенри се появи единичен блестящ купол, изграден върху скално възвишение. До входа му бе паркиран всъдеход с червен кръст. Очевидно, не бяха единствените посетители.

Тяхното идване бе очаквано. Още когато приближиха купола, подвижният ръкав на въздушния шлюз се протегна към тях и зае положение точно срещу люка на всъдехода. Чу се кратко съскане и налягането се изравни. След това Купър последва Чандра в сградата.

Операторът на шлюза ги поведе през дълги извити коридори и радиално разположени проходи, докато се оказаха в средата на зданието. Понякога пред очите им се мяркаха лаборатории, инструменти и компютри, всички с най-обикновен вид и неизползувани, тъй като бе неделя сутрин. Купър реши, че са достигнали сърцето на сградата, когато водачът им ги въведе в голямо кръгло помещение и внимателно затвори вратата след тях.

Помещението представляваше малка зоологическа градина. Бе изпълнено с клетки, резервоари и буркани, в които бе представена голяма част от фауната и флората на Земята. В центъра ѝ ги очакваше нисък сивокос мъж с разтревожен и нещастен вид.

— Доктор Хастингс, запознайте се с господин Купър — каза Кумарасвами. След това главният инспектор се обърна към придружителя си и добави: — Успях да убедя доктора, че единственият начин да запази тайната е да сподели всичко с Вас.

— Искрено казано, вече не знам дали цялата тази работа наистина ме интересува — каза Хастингс. Гласът му бе несигурен и

треперещ и Купър допусна, че може да стане свидетел на поредния нервен срив.

Ученият реши да не губи време в условности като ръкостисканията. Отиде до една клетка, извади оттам малка пухкава топка и я подаде на Купър.

— Знаете ли какво е това? — попита той рязко.

— Разбира се. Хамстер. Най-често използваното лабораторно животно.

— Вярно е — потвърди Хастингс. — Това е наистина най-обикновен златист хамстер. Само дето е на пет години. Както и всички останали хамстери в клетката.

— Добре. А какво странно има в това?

— А, нищо, нищо. С изключение на незначителния факт, че хамстерите живеят само две години. А тук имаме някои, които вече наближават десет.

Замълчаха за миг, но в стаята не настъпи тишина. Чуваше се шаване, дращене и тихи пискливи животински звуци. Едва тогава Купър проговори.

— Боже мой, та вие сте открили начин да удължите живота!

— Не е така — отвърна Хастингс. — Ние не го открихме. Даде ни го Луната. Всъщност, трябваше да очакваме това, ако бяхме гледали по-далеч от носа си.

Изглежда, вече бе възвърнал самообладанието си и се превърна отново в чист учен, развълнуван от едно откритие и опитващ се да предугади последиците му.

— На Земята ние през целия си живот се борим с гравитацията — каза. — Тя изхабява мускулите ни и деформира стомасите ни. Колко тона кръв и на колко мили височина изтласква сърцето ни през седемдесет години живот, да кажем? Целият този труд, на Луната му е спестен. Тук трябва да преодолява само една шеста от земната гравитация. Човек, тежащ на Земята сто и осемдесет фунта, тук тежи само тридесет.

— Разбирам — каза Купър. — Щом хамстерът живее десет години, колко ще живее човекът?

— Трудно е да се каже — отвърна Хастингс. — Трябва да се отчетат такива фактори като размерите и вида. До преди месец не бяхме сигурни, но днес вече можем да заявим съвсем уверено, че

продължителността на един човешки живот на Луната ще е най-малко двеста години.

— И досега Вие сте държали това в тайна!

— Естествено, глупако. Не разбирате ли защо?

— Спокойно, докторе, спокойно — намеси се Чандра.

Хастингс, очевидно не без усилия, започна отново да говори хладнокръвно. Спокойствието му бе ледено и думите му паднаха като замръзнали капки върху съзнанието на Купър.

— Помислете за ония там горе — той насочи пръст към покрива, към невидимата Земя, чието присъствие никой на Луната никога не забравяше. — Вече станаха шест милиарда души, препълниха континентите до край и сега овладяват морското дъно. А тук живеем само около стотина души, и то в един почти необитаван свят. Това е свят, в който се нуждаем от чудесата на техниката и инженерството, за да можем просто да оцелеем. Свят, в който човек с коефициент на интелигентност сто и петдесет единици не би могъл да си намери работа.

А сега установяваме, че можем да живеем по двеста години. Представете си как ония там ще реагират на тази новина! Този проблем вече е Ваш, господин журналисте. Поискайте отговора и го получихте. Обяснете ми сега, ако обичате, наистина много ме интересува: по какъв точно начин ще им поднесете новината?

След това Хастингс зачака. Купър отвори уста, но пак я затвори, тъй като нищо не му дойде на ум.

В един отдалечен кът на помещението заплака маймунче.

Юни 1963 година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.